

lighed paa min fraværende Partifælles Bekostning. Han udtalte, at han ikke var vant til at faa Anerkendelse fra den Side, og han haabede, at dette var Begyndelsen til et nyt og bedre Levned for os. Jeg vil dertil sige, at jeg har staaet sammen med min Partifælle i de Udtalelser, der ere fremkomne, og at vi ikke betragte os som ganske uden Skyld i, at Husmandsforeningerne i det hele taget have faaet selvstændige Tilskud. Der blev fra vor Side forlangt, at Husmandsforeningerne skulde have Lov til at administrere deres egne Penge, og at de Tilskud, de fik, skulde udbetales dem direkte, saaledes at det ikke blev andre, selv nok saa nærstaaende Samfundsklasser, som administrerede deres Penge. Den ærede Minister rettede sig lidt derefter; det kan gerne være, at det var kommet af sig selv, men nu kom det, efter at vi havde opfordret dertil. Det er saaledes efter min Opfattelse Landbrugsministeren, som har begyndt paa et nyt og bedre Levned, og det er det, vi anerkende. Saaledes ser jeg paa denne Sag, og jeg tror ikke, at man kan komme bort fra, at der er noget rigtigt deri. Jeg skal ikke underkende den højtærede Ministers Beredvillighed til at gaa ind paa disse Tanker; naar Ministeren viser sig imødekommende, om end ikke i den Udstrækning, vi kunde ønske — vi kunde have ønsket noget større Tilskud — er det ganske naturligt, at vi anerkende det. Jeg takker for øvrigt den højtærede Minister for Udtalelsen med Højsyn til Dansk Husmandsforening. Det vilde gøre mig ondt, hvis den skulde komme til at lide under det, jeg maaske kan kalde for Intriger, og miste sit Tilskud derved, da jeg har den Opfattelse, at Dansk Husmandsforening arbejder med et økonomisk Program og som Følge deraf er berettiget til at faa Tilskud. For øvrigt er det ganske rigtigt, som den ærede Minister udtalte, at det er ikke saa godt at blande sig i disse Foreningers indre Stridigheder, og jeg har ogsaa saa vidt muligt søgt at holde disse udenfor her. Det er det ærede Medlem for Skive, som har ført dem ind her. Men da jeg tog Ordet første Gang, var det, jeg ankede over, det, at Indberetningen ikke var, som den burde være over betroede Penge. Jeg skelner meget stærkt mellem Penge og betroede Penge. Naar der er betroet en Penge, skal man gøre Regnskab derfor indtil det yderste, saa udførligt, klart og tydeligt som muligt, og det er det, der efter min Opfattelse ikke er gjort ved den Indberet-

ning, der foreligger fra den Mand, jeg nævned. Hvis jeg havde været i den ærede Landbrugsministers Sted, vilde jeg have sendt den tilbage og bedt om en ny og bedre. Det er ganske sandt, at Aaret ikke er udløbet, men der er, hvad ogsaa den ærede Minister og Finansudvalgets Formand vide, en ganske betydelig Forskel paa de Indberetninger, der foreligge for Finansudvalget. De fleste, for ikke at sige de øvrige Indberetninger, ere saaledes, at der ikke er noget stort at sige til dem. Man kunde ønske dem lidt udførligere paa enkelte Punkter, men man kan ikke have stort at sige til dem ellers. Intet er jo fejlfrit i denne Verden og en Indberetning heller ikke, men denne enkelte Indberetning skiller sig saa aldeles fra de øvrige, at den aldeles ikke kan passere. Der er en Ting til, og det er, at denne Mand staaer jo ikke mere i den Forening, som Tilskuddet blev givet til, og derfor kunde det vel nok være rigtigt, at han, inden han forlod Foreningen, afleverede, hvad han havde, til den paagældende Forening. Thi det er ikke saadan, at de Tilskud, som ere givne til denne danske Husmandsforening, ere givne til Karl Hansen, Ankerstræde, personlig. Det er ikke saaledes, at det er denne Mand, som personlig har Finansudvalgets Tillid, og at Landbrugsministeren kan tro paa, at Pengene ere i gode Hænder, naar de ligge hos ham, men Pengene ere givne til Organisationens, til Foreningens. Derfor er det, at der paaligger ham en Pligt til at gøre klar og tydelig Rede for Anvendelsen.

Naar jeg har fremdraget dette, er det ikke alene for denne Mands Skyld, men det er for at sige det for en Gangs Skyld ude omkring til de mange forskellige Organisationer, som faa Tilskud af Statskassen, at der er mange af disse Institutioner ogsaa uden for Husmændene, langt uden for Husmændene, hvis Indberetninger og Regnskaber ikke altid ere saa tilfredsstillende, idet man ikke altid nøjagtigt kan se, om Pengene virkelig ogsaa anvendes til de Formaal, som de ere givne til. Hver Gang der har været en sølle Fagforeningsformand, som sad med et ganske lille Vederlag for sit Arbejde og maatte spille sin Tid baade Nat og Dag, der havde gjort sig skyldig i at komme forkert afsted med en Snes Kroner o. s. v., er der raabt et Mistænkeliggørelsens Raab ud over os Socialdemokrater, over vore Regnskaber; man ser da, at Folk have stor Lyst til at komme til at røre ved og røre op i Sagen. Men inden for Arbejderstanden og Arbej-